

NOTÍCIES

Moviment Polític per la Unitat

Número 7 – Juliol del 2006

Sumari:

- [La fraternitat difícil](#)

La fraternitat universal ha estat una conquesta de la història humana a través dels mil·lennis, i avui se'n proposa com la resposta concreta als problemes de la globalització.

- [Una taula rodona per cooperar](#)

Una població, Arenys de Munt, situada a la bonica comarca del Maresme. Una proposta abastament anunciada: reflexionar i dialogar amb Daniela Ropelato del Centre Internacional MPpU, al voltant del tema "la relació política: cooperar o competir?".

- [50 anys de Josef Lux](#)

A 50 anys del seu naixement la figura de Josef Lux va ser recordada en una commemoració al Centre Mariapolis de Praga, amb unes 250 persones. Entre els participants dos diputats, personalitats polítiques, del món de la cultura, de l'editorial, del camp religiós i de la premsa.

- [En el País Vasco](#)

El jueves 30 de marzo, en la sala "Elcano" de la Diputación de Guipúzcoa, se reunieron varios concejales y un sindicalista, para dialogar sobre distintos temas políticos.

- [Trobades Nacionals del MPpU al Brasil](#)

Sergio Previdi, President del MPpU del Brasil ens explica l'imminent obertura d'escoles de política a diferents ciutats del seu país: Porto Alegre, Santa Catarina, Florianopolis, Londrina, Belem, Manaus, Teresina, Rio de Janeiro, Sao Paulo, Vargem Grande, Recife, Fortaleza.

- [Links MPpU](#)

Redacció: Silvia Romersi, Francesc Brunés, Rosa Serrahima, Gregorio Del Olmo.

LA FRATERNITAT DIFÍCIL

(Per Antonio Baggio, professor d'Ètica Política - Universitat Gregoriana)

Que viure la fraternitat no és gens fàcil ho saben tots aquells que no són fills únics. Tenir la mateixa sang, créixer junts compartint tots els moments fonamentals, rebent els mateixos principis, construeix entre els germans una unitat que no s'esborra, una base formidable per actuar conjuntament, en la vida. Veiem però, que no sempre les oportunitats que ofereix la fraternitat familiar es desenvolupen prou; al contrari, passa que precisament entre germans es desencadenen conflictes sagnants, mentre fora de la família natural floreixen relacions positives i duradores.

En certs aspectes la fraternitat és més difícil que l'amistat. Els amics s'escullen, en base a una afinitat electiva que ens atrau; els germans es troben lligats per l'origen comú, tot i que sovint són molt diferents entre ells.

L'estirp de Caïm

Ser germans sempre ha estat difícil, des dels inicis. El primer cas de fraternitat que trobem narrat en els textos de fundació de la nostra civilització fa referència a Caïm i Abel. El llibre del Gènesi els hi dedica poques frases, però el contingut és molt dens. En primer lloc, entre ells existeix una jerarquia natural, pel fet que Caïm és el gran. Però, en canvi, el Senyor prefereix

Abel, el petit. La predilecció divina és molt simbòlica: assenyalava la tendència del Creador a desmuntar els esquemes humans - tot i que en ells mateixos, com en el cas dels primogènits, puguin no ser injustos- capgirant l'ordre de les coses en favor dels darrers, dels més febles.

Els dos germans es dediquen a activitats diverses: el gran és agricultor, l'altre és pastor. Junts, representen tota l'acció humana en el creat. Les diverses activitats, les diferents maneres de viure, en el pla original del Creador haurien de conviure en harmonia: en canvi, en els primers germans, com moltes altres vegades en la història, els interessos humans

entren en conflicte, fins a excloure's mútuament.

És precisament el que fa Caïm matant al seu germà. Quan nega que n'és el seu guardià, Caïm posa en relleu, traint-la, l'essència de la fraternitat, que consisteix en ser responsables els uns dels altres. La responsabilitat fraterna no és una relació d'intercanvi, basada sobre el valor del que s'intercanvia, sinó que és una relació de pertinença recíproca, basada sobre el valor de les persones. En la comunitat fraterna cadascú no és igual als altres, però n'és el responsable.

En rebutjar la fraternitat, Caïm esdevé portador d'un conflicte, que transmetrà a tot el que surti d'ell i de la seva estirp. Els seus descendents arribaran a "posseir la terra", desenvolupant les diverses activitats, de l'agricultura a la indústria, l'art, ... però paral·lelament desenvoluparan també el conflicte: «He matat un home per una rascada - proclamarà orgullosament Lamech - i un noi per un blau» (Gen 4,23).

La descendència de Caïm manifesta plenament la doble cara de la condició humana: d'una banda la capacitat d'associar-se, d'inventar, de produir, de transformar; de l'altra la tendència a excloure, a sotmetre, a crear contínuament enemics. Una duplicitat que també caracteritza la vida política. Precisament Caïm, el portador del conflicte, serà el fundador de la primera ciutat: Enoch.

La ciutat excloent

La ciutat antiga, també fora de la tradició bíblica, porta en si mateixa una doble cara. Amb les seves muralles que la tanquen, delimita un espai, conté: custodia una comunitat.

D'altra banda, justament perquè les muralles de la ciutat marquen una identitat i un límit, diversifiquen els seus habitants dels altres, exclouen.

No es tracta només de les dimensions material d'una ciutat, sinó de la manera com ella mateixa s'identifica. La ciutat antiga és de fet, un centre espiritual: quadriculant-la amb dues línies

perpendiculars resumeix, i fa convergir al centre, les quatre direccions de l'espai. Representa a través de la seva pròpia planta, l'ordre còsmic. En altres paraules, la ciutat antiga és el centre de l'univers, és el punt de trobada entre el món diví i el món interior de cada ciutadà que, participant de la vida i dels ritus de la ciutat, s'insereix en l'ordre diví. Els que hi viuen són els elegits, les seves institucions són divines: qui no es troba dins de les seves muralles, està fora de l'ordre còsmic.

Qualsevol ciutat antiga tendeix a absolutitzar-se ella mateixa. El desenvolupament territorial i institucional dels règims polítics, la creació dels imperis, conserva i multiplica aquesta manera de veure les coses, estenent el caràcter sagrat de les ciutats a tot el territori. El món s'acaba allà on es posa la més llunyana estela imperial. Les dimensions de l'imperi egipci, sota Seti I, es defineixen així: «El seu confí sud és fins al vent; el seu confí nord és fins al mar»: l'ordre polític del sobirà acaba on la mateixa acció divina ha deixat d'ordenar els elements naturals.

En les ideologies sagrades i imperials de l'antiguitat, no només no es contempla una relació amb "l'altre", sinó que es nega fins i tot la seva existència: on acaba l'ordre polític d'Egipte, d'Assíria, - cadascú d'ells pensa - allà comença el caos.

Humanitat, comunitat universal

L'aportació del cristianisme en la concepció de la pertinença a una comunitat va ser una veritable revolució. Jesús introdueix la idea que el "proïme", és a dir el que està més a prop meu, aquell que forma part de la comunitat i pel qual cal assumir una responsabilitat, és qualsevol home; i ho fa, de manera provocadora, amb la paràbola del samarità, és a dir, un estranger que es comporta com un germà.

A l'origen de la idea del proïme, de fet, hi ha el concepte de la fraternitat universal: ja que som fills d'un únic Pare, tots els homes són germans entre ells i formen una única comunitat: la comunitat fonamental és de fet la mateixa humanitat.

No és una idea fàcil de digerir avui dia, com en donen testimoni els enormes problemes que posa en relleu la globalització; imaginem-nos com devia semblar de dura aquesta idea fa dos mil anys, en un període en el qual la mentalitat sagrada antiga era patrimoni vital i comú. I en canvi ha durat força.

Si ens esperem, mirant la història, que el cristianisme hagi estat capaç de donar vida a règims que expressin la concepció universal de Jesús, és a dir, que s'hi pugui pertànyer sense exclusions, quedarem desil·lusionats. Una cosa va ser ordenar, segons els preceptes evangèlics de la caritat i la comunió dels béns, les primeres comunitats cristianes; en canvi va ser molt difícil, encarnar els principis evangèlics en la construcció d'una comunitat política, amarant-ne les institucions, la doctrina i els comportaments.

En la mateixa idea de "cristiandat" medieval, que potser conté en ella mateixa de manera vital la llavor de la universalitat, i experimenta moments de diàleg autèntic amb "l'altre" - per exemple en relació a l'Islam- l'element que preval és el de la conquesta de l'altre o la seva conversió a l'esquema romano-cristià, el desig de canviar-lo, més que no pas l'intent de comprendre'l i d'acceptar-lo. En altres paraules, la cristiandat continua tenint les muralles, tot i que extensibles a tots aquells que aconseguim de fer-hi entrar.

En l'òptica de Jesús, en canvi, el samarità no deixava de ser-ho, al contrari: Jesús deia que precisament aquell que és diferent, perquè és samarità, és germà. En Jesús la fraternitat universal conviu amb l'existència de diverses comunitats culturals, religioses, polítiques. Exactament com a la família, on els germans no deixen de ser-ho pel fet de ser diferents.

Per això podem parlar amb exactitud de "família humana".

Un salt qualitatiu es produeix amb els grans descobriments geogràfics, que posen els cristians d'Europa en contacte amb civilitzacions diverses; que en el xoc, queden en gran mesura destruïdes. Però és precisament la tragèdia de pobles sencers que fa néixer, en la consciència més autèntica dels europeus, la idea dels drets humans, que impliquen la igualtat en la dignitat

de tots els homes, i per tant, una igualtat de naturalesa entre un europeu i l'anomenat "indi". Les reflexions sobre els drets humans de Bartolomé de las Casas, troben resposta oposada per part de De Vitoria o de Suárez sobre "els drets dels pobles": l'afirmació de que existeixen identitats col·lectives, comunitats, que és just que restin en la seva pròpia distinció, tot i tenint una plena participació a la comunitat humana universal.

L'afirmació més important, per la temàtica que ens ocupa, la trobem en Francisco Suárez: «El gènere humà, tot i estar dividit en diversos pobles i regnes, manté sempre una certa unitat no només específica sinó quasi política, i moral, que s'expressa en el precepte natural de l'amor recíproc, i la misericòrdia, estesa a tots els homes, també als estrangers, sigui quina sigui la seva manera de pensar. Per això, tot i que cada estat - república o regne - sigui en si mateix una comunitat sobirana, subsistent en els seus membres, no és menys veritat que cadascun dels seus membres ho és d'alguna manera de la comunitat universal, que compren tot el gènere humà». (F. Suárez, *Tractatus de legibus ac Deo Legislatore*, II, 19, Lugduni, p.113)

Suárez treu les conclusions de totes les reflexions sobre els drets humans i dels pobles afirmant la naturalesa política de la comunitat humana, tot i que no existien en aquell temps -i no existeixen de manera adequada tampoc actualment- les institucions corresponents.

La ciutat fraterna

S'ha fet referència al començament, a la diferència entre amistat i fraternitat; que no són només realitats quotidianes de les relacions privades, sinó que també són categories polítiques, a través de les quals, en el decurs de la història, s'ha tractat d'interpretar el lligam existent entre els ciutadans.

L'amistat política - concepte introduït per Aristòtil - defineix els ciutadans: posa en relleu l'aspecte de la llibertat d'elecció a través de la que un cert nombre d'homes s'uneixen per constituir una comunitat política, dotada de lleis i d'institucions sobre les que existeix un consens; els termes del qual, generalment, estan reflectits en el "contracte" que sosté tot l'ordenament constitucional.

Qui no accepta les condicions de l'amistat política, és a dir, els termes del contracte, se situa fora de la comunitat: no participant de l'amistat, esdevé un "enemic". Per tant, l'amistat política és necessària, per definir el caràcter d'una comunitat. Però té en ella mateixa alguns límits. Un estat ric i fort, per exemple, podria, basant-se en el consens intern dels propis ciutadans, portar a terme polítiques perjudicials per a la resta de la humanitat, o per als països més pobres, que no tenen la possibilitat de canviar les regles i, més que participar de l'amistat política, la pateixen. La categoria de l'amistat política, en definitiva, no està dotada d'universalitat. El conveni del "G8" i les manifestacions de contestació que han tingut lloc, representen amb eficàcia el problema.

La categoria de la fraternitat política, en canvi, tal com l'hem dissenyat, és universal, i es refereix a una comunitat no només teòrica, sinó existent realment: la humanitat. La globalització no fa altra cosa que fer encara més evident i quotidiana, en la vida de cadascú, aquesta dimensió universal.

I la fraternitat expressa la igualtat de la dignitat de tots els homes, com a membres d'una comunitat política real, tot i que encara no adequadament institucionalitzada. Els règims democràtics, en les seves constitucions, es basen en principis universals, que fan referència a tota la humanitat, tot i que cada constitució en regula l'aplicació dins l'àmbit nacional. Però aquests principis poden tenir plena realització, dins de cada nació en particular, només si superen les limitacions que els hi vénen imposades pels conflictes existents, i assolixen una aplicació planetària.

I això només és possible si l'amistat política, o sigui, les comunitats individuals, accepten d'obrir-se a la dimensió universal de la fraternitat, fent el propi bé sense perjudicar als altres. Així tindrem una fraternitat humana dins la qual són possibles diverses formes d'amistat política, que expressen les distincions de pobles diversos, però germans.

UNA TAULA RODONA PER A UNA COMPETÈNCIA POLÍTICA MÉS FRATERNAL. «Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn, 4-9)

Una població, Arenys de Munt, situada a la bonica comarca del Maresme. Com diu el seu alcalde: «Un poble és el resultat de l'esforç de dones i homes de moltes generacions que han treballat (...) per fer-lo un lloc apte per a la convivència». Una plàcida tarda de primavera, en arribar a aquest poble situat estratègicament prop de la Via Augusta romana, lloc on es potencia l'agricultura amb conreus com el de la "cirera d'en Roca", es rememora quan la indústria tèxtil ha substituït des del segle passat la tan preuada i coneguda manufactura de les puntes de coixí, on s'hi aprecia una intensa activitat cultural per l'existència de múltiples entitats: escoles i associacions de puntaires, Centre Moral, Esbart Dansaire, corals,... És ben segur que aquest és un bon espai de convivència capaç d'acollir amb hospitalitat i generositat a tots els qui, una tarda com aquesta, ens hi hem atansat.

Una vuitantena llarga de persones que a ritme lent, després d'una setmana de feina, acabats els compromisos de tota mena que cadascú té, ens anem dirigint cap a la sala d'actes de la Casa de la Vila. Ens trobem, ens saludem; alguns som vells coneguts, d'altres ens coneixem en aquest moment. Hi coincidim ciutadans interessats a participar activament en els afers col·lectius dels nostres pobles i ciutats: un grup d'estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona que treballen en la matèria d'Optimització Prosocial; alguns veïns del poble i de municipis propers, alguns regidors de diferents ajuntaments, bona part dels membres del centre del Moviment Polític per la Unitat, que s'han desplaçat des de diferents llocs de la geografia espanyola (Andalusia, Madrid, País Basc, Extremadura) per la coincidència de la seva reunió a Barcelona durant el cap de setmana.

Una proposta a bastament anunciada: reflexionar i dialogar al voltant del tema "la relació política: cooperar o competir?". **Jordi López i Camps en el seu llibre De la fe a la utopia parlava de «promoure la cooperació enfront de la competència». D'això fa deu anys, però és evident que el tema no està pas tancat ni de bon tros...** Ben al contrari, massa sovint veiem com la competència política, tot i ser legítima, entrebanca i fins i tot col·lapsa projectes clarament destinats a millorar el benestar dels ciutadans. Per això, el Moviment Polític per la Unitat - expressió en el camp de la política del Moviment dels Focolars - ha fet aquesta proposta en forma de taula rodona que permeti compartir diferents visions i experiències de persones que treballen activament en política i que ens poden aportar elements de reflexió que puguin esdevenir propostes d'actuació concretes encarrilades a afavorir una competència política més fraternal que asseguri sempre el treball per assolir el bé comú.

Una taula i cinc ponents que es van situant. Les traduccions estan a punt: italià-català, català-castellà. Tot en solfa, podem doncs començar. **La primera intervenció va a**

càrrec d'Àngel Miret, exsecretari per a la immigració de la Generalitat de Catalunya, que enfila el tema fent una afirmació: «Actualment en política, ni cooperació ni competició». Observa sobretot una estratègia de destrucció de l'adversari que pot portar el país al desastre. Tanmateix creu que en el fons el que passa en política és sempre un reflex de la mateixa societat, de les seves virtuts i defectes. Reflexiona sobre una pregunta: "per què tanta agressivitat?". I fa algunes propostes relacionades amb canvis estructurals en el sistema

democràtic i sobretot en relació a situar la persona al centre de la política, sent coherents amb els ideals polítics.

A continuació arriba el torn de l'amfitrió, Andreu Majó, alcalde d'Arenys de Munt, que centra la seva intervenció en la participació ciutadana, reflexionant sobre l'ètica de la desvinculació que allunya el ciutadà de les seves responsabilitats cíviques i polítiques. D'altra banda, aposta pel treball en equip al govern dels municipis - basant-se en la seva pròpia experiència i sabent que això comporta renúncies- i per centrar les campanyes electorals en l'establiment d'un veritable compromís amb els ciutadans.

La tercera intervenció és la de Joan Morell, alcalde de la veïna població de Pineda de Mar. Des de la seva praxi política quotidiana tracta de respondre a dos interrogants: "per què es competeix?, per què moltes vegades optem per cooperar?". És impulsor d'un gran pacte municipal que fa que en un consistori de 21 regidors, 17 formin part del govern. Finalitza expressant la necessitat de cooperar per tal de canviar la política de fons i de forma, arribant a accions d'apropament a la gent, donant confiança i acompanyant les persones.

Arriba el torn de Daniel Ortiz, vicepresident d'Unió Democràtica de Catalunya, el qual, des de l'activitat política intensa dins d'un partit, dóna una visió acurada de la dinàmica política existent dins i fora dels partits. Això el porta a qüestionar el concepte de fraternitat com a categoria política, amb la intencionalitat d'estimular-ne la praxi en les relacions interpersonals, especialment en l'àmbit polític. Proposa les tres "C", com a tres factors decisius en política: Capacitat, en el sentit de formació, i competència professional del polític; Compromís amb les persones i les idees, i Colzes, per referir-se a un cert grau d'astúcia i de pragmatisme.

La darrera intervenció correspon a la ponent vinguda de més lluny, Daniela Ropelato, membre del centre internacional del Moviment Polític per la Unitat i doctora de recerca en Ciències Polítiques i Política comparada per la Universitat de Florència. Daniela centra la seva intervenció en el significat polític de la fraternitat, que sembla no tenir cabuda en política. En canvi, avui en dia ens sembla que les condicions històriques fan que la fraternitat prengui força creixent en el seu paper de veritable categoria política, adequada per interpretar la realitat i intervenir-hi. Segons ella, la fraternitat s'autoencomana sense ser cap amenaça per a la diversitat d'opinions. Precisament, quan sorgeix algun conflicte és quan es pot posar en pràctica la cooperació per a la seva solució. Segons Daniela Ropelato, l'adversari polític és, com un mateix, portador d'unes exigències que el poble ha demanat. Una comunicació de qualitat entre polítics, institucions i individus és tot el que caldria per a resoldre les demandes de la societat.

Una conclusió, que de fet en podrien ser moltes. Acabades les exposicions de les ponències només resta un molt breu espai de temps per al diàleg amb les persones assistents, que es perllonga tot seguit compartint un refrigeri ofert gentilment per l'Ajuntament d'Arenys de Munt i que, a més de permetre recuperar forces, passades les deu vespre d'un divendres, dóna la possibilitat de continuar compartint idees, opinions, experiències entre tots els assistents i participants en aquesta segona taula rodona promoguda pel Moviment Polític per la Unitat a Barcelona. De tornada queda la sensació d'haver obert una porta: la fraternitat viscuda com a categoria política. Una porta que ens dóna accés a una multiplicitat de camins. Després d'haver compartit aquesta estona, cadascú treu les seves conclusions, fa les seves opcions i pren un camí diferent, un camí però que sap amb certesa que el pot conduir a un món més fraternal. Només cal sentir-se'n protagonista...

Per Francesc Brunés, Ciutat Nova juny – juliol 2006

50 ANYS DE JOSEF LUX

Conveni - commemoració a Praga

En el seu discurs als polítics suïssos, el març del 2003, Chiara Lubich va citar, com exemple de polítics que han viscut l' "amor polític" capaç de realitzar la fraternitat, «alguns dels nostres que ens han precedit al Cel», entre ells Josef Lux, «ex viceprimer ministre de la República Txeca – de 1992 a 1998-, que va saber conquistar l'admiració dels seus col·legues i dels altres».

Admiració que va testimoniar, en la seva mort per leucèmia l'any 1999, mentre era cap de l'oposició, l'aleshores Primer Ministre Milos Zeman, que va dir: «un home bo que ens ha deixat, i n'estic profundament trist. Es diu que en política no es tenen amics, i encara menys entre els adversaris polítics. Voldria expressar com era de gran la meua estima per Josef Lux, tot i que era president d'un altre partit polític, adversari meu, al qual considerava un amic».

A 50 anys del naixement, la figura de Josef Lux ha estat recordada en una trobada al Centre Mariàpolis de Praga, amb prop de 250 persones. Entre els participants dos diputats, personalitats polítiques, de la cultura, de món editorial, religiós i de la premsa. El cardenal Vlk ha recordat en Josef com a testimoni autèntic de l'evangeli viscut en la família, en la societat, en l'activitat política, arrelat en l'espiritualitat de la unitat, compromès a irradiar la fraternitat, subratllant la seva "exigència existencial" de confrontar-se amb el germà, de posar-se en unitat. Per l'ocasió la Fundació Lux ha publicat entrevistes i discursos d'en Josef encara inèdits. Se n'han llegit alguns fragments a la sala, en un clima de gran atenció, i s'ha projectat la darrera entrevista enregistrada per la TV txeca, durant la seva malaltia.

Newsletter MPPU, núm 2- 2006

CUARTO ENCUENTRO DE UN GRUPO DE POLÍTICOS DEL PAÍS VASCO

El jueves 30 de marzo, en la sala "Elcano" de la Diputación de Guipúzcoa, se reunieron varios concejales del PNV y un sindicalista de CCOO, para dialogar sobre distintos temas políticos.

En la presentación, realizada por Mikel Arregui (PNV), se destacó la nueva situación motivada por la tregua permanente de ETA, y la esperanza, responsabilidad y compromiso que esta nueva situación suponía para los distintos partidos políticos. También afirmó que había encontrado en el MPpU, con la fraternidad que propone, como nueva categoría política, un instrumento hecho para este momento.

Después intervino Daniela Ropelato, (miembro del MPpU Internacional), que recordó como también la responsabilidad política está compuesta por otros elementos activos que comparten las mismas inquietudes por el bien de la comunidad en la cual viven: ciudadanos, estudiosos, funcionarios... además de los partidos electos. En su intervención como docente universitaria e investigadora de Ciencias Políticas, dio una visión de la fraternidad como una nueva propuesta y como vía para la acción en este ámbito desde el punto de vista del análisis y estudio de la teoría política, optando claramente por la confirmación de la idoneidad de esta nueva categoría de la fraternidad para las exigencias del mundo de hoy.

Noticias núm . 4/5 del Mppu España

TROBADES NACIONALS DEL MPpU AL BRASIL

En perspectiva de l'obertura de les escoles de formació política per als joves.

Una trobada densa, de tres dies, a la ciutatella "Mariàpolis Ginetta" el mes de febrer, ha assenyalat l'inici dels treballs per a les escoles de formació política per als joves que començaven a néixer. Al costat dels participants, més de 150, de molts dels 26 estatats de la federació i del districte federal de Brasília, també Lucia F. Crepaz i Antonio Maria Baggio del Centre internacional del MPpU. La seva presència ha fet de catalitzador per aprofundir la doctrina política que neix del carisma de la unitat de Chiara Lubich i per reflexionar junts quines característiques donar a l'estructura i al programa de les escoles.

En un clima d'escolta recíproca caracteritzat per una gran llibertat i per un profund amor al nostre país, ens hem confrontat, joves i adults, llicenciats i treballadors socials, polítics i ciutadans, provinents de les megalòpolis brasileres així com de petites ciutats de l'interior, participants en primera persona d'una recerca que avui interpel·la a molts, a diversos nivells: la recerca de la identitat brasilera i la història del país i, per tant, d'una seva cultura política, per descobrir així, a més d'ells mateixos, la contribució específica a donar als esdeveniments de la història mundial. Dintre d'aquest procés, sentim d'una manera molt forta que la fraternitat té molt a dir.

En la successiva trobada de març, s'ha meditat i treballat encara sobre el significat de l'escola i sobre la seva possible organització a la llum de l'escola Abbà (centre estudi del Moviment dels focolars), que ha presentat Antonio Maria Baggio. D'aquesta perspectiva hem afrontat, amb una major claredat, els continguts dels cursos. Quinze professors i trenta *tutors* han treballat, subdividits en quatre grups i continuaran la reflexió els pròxims mesos. Després l'elaboració i l'opció escollida dels temes i de cada grup es presentarà a l'examen dels altres, perquè el treball resulti orgànic i fruit d'una comunió el més amplia possible. Per coordinar i consolidar aquest treball s'ha creat una comissió científica, amb el centre nacional del MPpU i alguns professors, que s'encarregaran de rebre, analitzar i distribuir els resultats del treball de cada grup.

A part de la primera trobada, el 29 gener, alguns dels polítics més propers al MPpU, entre els quals cinc diputats federals, han participat a un moment de diàleg sobre la situació política actual brasilera, marcada des de fa uns mesos per l'escàndol per corrupció que implica parlament i govern. Ha estat un moment molt important, entre polítics no només de partits diversos, del govern i de l'oposició. Un era membre de la CPI (comissió parlamentària d'enquesta) i un altre un dels diputats acusats: els participants han parlat d'una 'experiència de fraternitat, que no es detura davant les dificultats, i han continuat donant testimoni davant de tots no sols de l'estima recíproca que continua, sinó també del seu esforç per mantenir-se fidels a les opcions ètiques fonamentals.

Per Sergio Previdi, President del MPpU del Brasil, Newsletter MPPU, núm 2- 2006

Links MppU

<http://www.mppu.org>

<http://www.politic-forum.ch/>

<http://www.fokolare.at/politik.php>

<http://www.mppu.org.ar/index.html>

<http://www.colombiapositiva.com/mpucolombia1/indlink.htm>

Per a informacions: mppu.bcn@focolars.org